

ærede Ordfører mine Grunde derfor. Jeg tror, at tilføjs er den en Nødvendighed, der ligger i de lokale Forhold, og jeg tror, at paa den anden Side er der her mindre Fare ved den, fordi Udsørelsen ubetinget bliver indenfor Mandskabets, Kammeraternes Kredss. Men forresten skal jeg ingenlunde negte, at jeg vilde være mere glad ved, om vi ikke havde denne Straf, heller ikke i Marinen. Naar jeg har stemt derfor, veed det ærede Medlem fra Stege, at jeg har gjort det tilbøieligt i Tilfald til det ærede Medlem, som var ældre i de Sager dengang end jeg, og derfor det ærede Medlem vil bebrejde mig dette, maa det tjene til min Undskyldning, at jeg dengang kjendte meget mindre til det ærede Medlem end nu. Hvad nu selve Bøstestrafpen angaar, forekommer det mig, at der er en Misforstaaelse eller en Løvl i ialtfald om, hvad det egentlig er. Jeg hørte det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Boos) sige, at der er slet ikke Tale om Bøst; men det er der, thi der staar i Indbringingsforslaget: „Den anvendte Bøst maa være mindst en Alen lang,“ og bliver det Forslag til Lov, bliver der ikke blot Tale om Bøst, men en virkelig Bøst bliver ført ud i det virkelige Liv; der er ingen Rødning derfor, det er sikkert nok. Om man nu har det paa anden Maade i Marinen, veed jeg ikke, men her er det en Bøstestraf. Men hvad der for mig er det Afgjørende i min Modstand mod denne Straf, er netop dens Karakter; det, hvorved den adskiller sig fra alle andre Straffe, er, at denne Straf efter sit Væsen er en Forhaanelse. De Herrer gribe jo fuldstændig feil, naar de gjøre os opmærksomme paa, at i denne Straf er det ikke den legemlige Lidelse, ikke den personlige Smerte, der er det Afgjørende. Nei, ganske vist, netop ikke. Derfor er det en saa usædvanlig Straf, som det er, og derfor er den saa forskjellig fra alle andre Straffe, fordi Straffen ikke er den legemlige Lidelse, man tilspør den Bedkommende, men den Forhaanelse, der ligger deri. Hvori bestaar denne Straf? Simpeltthen, ubelukkende ene og alene deri, at der paaføres den Paagældende en Forhaanelse. Men jeg siger, jeg er principmæssig imod, at nogenformig Straf har den Karakter. At man paa noget Punkt, i noget Forhold anvender Forhaanelse som Straf, tror jeg, er et Princip, som man overhovedet er ude over i vore Dage. Det er Noget, som ikke længere kan forsvares. Dette Lovforslag hører hjemme i den Tid, da Slaverne gik om paa Gaberne i deres brogede Klæder med Bøst og Kugle om Benene. Det ere vi komne ud over. Vi anvende det ikke engang overfor de gemeneste Forbrydere, ikke overfor de værste Forbrydere, og saa ville de indføre en saadan Straf i Militæretaten i et Forhold, hvor Vredfølelsen netop skulde være det Væsentligste, det Dvervei-

ende, det saa særdeles Bigtige. Jeg tror virkelig, det er et Tilbagekridt, som de Herrer ikke kunne staa sig ved at gjøre. Jeg er ogsaa fuldstændig overbevist om, at der er ingen af de ærede Medlemmer, som nu staa i Begreb med at stemme for denne Straf, som i det virkelige Liv overfor deres egen Søn, selv om han kun var et Barn, vil anvende en saadan Straf. Det ville de ikke; de ville ikke have Hjerte til at frænte hans Vredfølelse og fylde hans Sind med Bitterhed paa den Maade. Og saa ville de anvende denne Straf paa Borne! Derfom nogen af de ærede Medlemmer, der nu stemme for denne Straf, kom ind til en af deres Naboer og saae, at han havde behandlet sin Søn paa den Maade, at han som Straf havde bundet sin Søn som en Hund i Gaarden, er jeg overbevist om, at ikke een af dem vilde billige denne Fremgangsmaade, de vilde blive oprørte derover og sige Jy dertil. Men det er dog den samme Fremgangsmaade, som de nu ville anvende i Militæretaten, og den Grund, der er til her at modsætte sig den, er den samme, nemlig den, at det ikke er nogen virkelig Straf, men at man bruger Forhaanelsen som Straf.

Jeg tror, at disse beskudne Indbringinger, som vi her have stillet, og som vi tillade os at fastholde, maa kunne føres igjennem. Jeg vil ialtfald se, hvor langt den Modstand rækker, som stilles op derimod. Men jeg vil sige, at, dersom det ærede Medlem for Stege ikke kan føre sin Lov igjennem uden paa den Maade, han her har foreslaaet, har han gjort os en meget simpel Tjeneste, thi det er klart nok, at det kan ikke nytte, at det ærede Medlem eller andre ærede Medlemmer komme her og regne os alt dette op om Krumslutning og Lamp osv. Det kan ikke nytte, at de fortælle os om Ting, som vi allerede for mange Aar siden Alle have været enige om burde affaases. Nei, vi bør stille os paa det Humanitetsstandpunkt, vi nu staa paa. Det Udgangspunkt, vi her have og maa have, er det Kompromis, som foreligger fra 1876—77, og om hvilket den ærede Ordfører gjentagne Gange har sagt, at det var et Kompromis, at man her havde gjort alle de Indrømmelser fra vor Side, som vi mente at kunne være tjente med. Og hvad gjøre saa de ærede Medlemmer efter at de have sluttet dette Kompromis i 1877, hvorved de ere gaaede til den yderste Grændse? De lade gaa en 3—4 Aar hen igjen og slutte saa et nyt Kompromis med Opgivelse af det, der dengang stod dem og deres Modstandere imellem, kort sagt indrømme hele Nesten. Det er den Methode i at føre Forhandlinger og slutte Overenskomster, som den ærede Ordfører ubelukkende bør have Vren af, og Ingen af os vil forskjertse ham noget Gran af den Hæder, han derved har indlagt sig hos Demokratiet.